

Zprávy z farnosti

10/2005

Měsíc říjen začínáme v naší farnosti 4. října poutní mší svatou ke cti patrona našeho kostela sv. Františka z Assisi. Ještě předtím si můžeme vykonat pouť 2. října do Prostředního Žlebu do kaple Andělů strážných. Jak budeme prožívat celý měsíc?

Víme, že měsíc říjen je ve znamení modlitby růžence. Je to modlitba, kterou se obracíme k Panně Marii, prosíme o její přimluvu, svěřujeme se jejímu vedení. Kam nás vede? Vede nás ke Kristu. A to nejen jako k cíli našeho života, ale učí nás Krista následovat již v životě tady na zemi. K tomu nám napomáhá rozjímání při modlitbě růžence o tajemství života Pána Ježíše. Počátek jeho života, dětství, jeho veřejné působení spojené se zázraky a uzdravováním, poučování učedníků i zástupců lidí, jeho utrpení a oběť na Kalvárii, ale také jeho slavné vzkříšení. Přitom můžeme sledovat jeho matku Pannu Marii a zamýšlet se nad tím, jak to prožívat i ve svém životě. Nemyslíme jen na sebe, ale prosíme i za ostatní.

Máme před sebou opravdu krásný měsíc. Najděme si více času na modlitbu růžence.

P. František

Grilování na faře podruhé...

děti

a dospělí...

Opravdová láska snižuje práh naší choulostivosti

Musíme milovat, až to bolí! Nestačí říci: „Miluji.“ Musíme tuto lásku vložit do konkrétních skutků.

Matka Tereza

Slova „miluji tě“ dnes vypouštíme z úst jako komiksovou bublinu, která se vznáší nad našimi hlavami s roztouženými výrazy. Říct někomu „miluji

tě“ je stejně nezávazné jako pochválit mu auto nebo šaty. Slova o tom, že láska je spojená i s bolestí, se zdají být jako nepatřičné rušení této idylky, jako moralizování, které člověku komplikuje život. Copak bolest nezbytně patří k tak úžasnému pocitu, jakým je stav zamilovanosti?

Život nás ale učí, že láska a bolest spolu chodí v podivné symbióze a vzájemně se potvrzují. Když matka dává život dítěti, tak to vždycky bolí. Pro radost z nového života však matka na bolest hned zapomíná, láska ji promění v tichou radost. Také nemoc dítěte bolí matku víc než noci probdění nad jeho horečnatými sny. A když se dítěti uleví, ulehčí se i matce, ačkoli je po fyzické či duševní stránce vyčerpaná. Lásku samozřejmě velmi bolí, když jí někdo křivdí nebo když naráží na nepochopení a odcizení. Nejvíce ji ale trápí, když neví, co si má počít, aby pomohla tomu, na kom jí záleží.

Matka Tereza svou lásku potvrzovala každodenní bolestí rukou, nohou, často i celého těla. Věděla, jak bičuje dešť, jak bolí hlad a žízeň, jak spaluje sluneční žár, jak dotírá zima v noci bez přístřeší. Láska pro ni nebyla jen slovem, komiksovou bublinou bez obsahu, ale všední žitou realitou.

Je zapotřebí, abychom si položili nepříjemnou otázku: Když říkáme, že milujeme, vydáváme se opravdu cele? Není to spíš tak, že chceme milovat, ale nechceme trpět? Bolest si nás ale stejně najde, i když nejsme odhodláni k oběti. Smrt nám vposledku vezme i to, co nám bylo nejdražší. Jen opravdová láska a vydanost snižuje práh naší choulostivosti. Takovou lásku spojenou s obětí potom přijímá a proměňuje v radost sám Pán.

Z knihy: Matka Tereza s Danou Němcovou, vybral R. S.

Nepotlačovat negativní myšlenky

aneb smířit se sám se sebou

Smířit se sám se sebou znamená smířit se s ranami minulosti. Kdo se tomuto smíření vyhýbá, je odsouzen, aby předával jiným zranění, která sám utrpěl, nebo aby stále znovu zraňoval sám sebe. K tomuto usmíření je někdy třeba dlouhé doby. Především je to možné jen tehdy, připustíme-li příkoří a bolesti, které se z toho vyvinuly, prožijeme-li je ještě jednou, a pak se s nimi rozloučíme. Nemůžeme se smířit, když rány pouze odsouváme. Musíme se s nimi spřátelit, „políbit je“, dobře s nimi zacházet; pak se mohou proměnit ve zdroje nového života.

Každý terapeut a každý duchovní pastýř ví, jak dlouho to často trvá, než se poraněný člověk se svým příběhem smírně vypořádá. Ale když už je usmířen, přestanou působit všechny mechanismy sebeničení, člověk už není

k sobě tvrdý, je schopen dívat se s láskou na sebe a svůj život a být k sobě dobrý.

Mnozí se domnívají, že se už dávno se sebou vyrovnali. Ale pak se něčeho dopustí, něco se jim nepodaří, a hned pozorují, jak je těžké se s tím vyrovnat. „To přece nemůže být pravda. To se mi přece nesmí stát. Jsem beznadějný případ. Nikdy to nedokážu.“ A už zase nastává obviňování a sebeobžalování. Aby člověk reagoval milosrdně na svá pochybení, to vyžaduje dlouhá léta cvičení se v milosrdenství. Mně přitom pomáhá modlitba „Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou!“ Vnáším tuto modlitbu do svých pocitů odsouzení a zlosti na sebe, a pak cítím, jak se negativní pocity poněmhu mění.

Zakážeme-li si tyto pocity, nedostaneme se dál. Bylo by to zase tvrdé zacházení se sebou, které negativní pocity pouze přesouvá do jiné roviny, ale nezbaví je moci. Mně pomáhá, když s těmito myšlenkami mluvím, zadívám se na ně před Bohem, ptám se, co mi tím chce říci, nebo vložím do svých myšlenek a citů tu modlitbu k Pánu Ježíši. Obě ty cesty jsou mírné. A dost často pocítím, jak ve mně nastává klid a do srdce se vrací pokoj.

Anselm Grün

Studenti pro venkov

Vážení přátelé venkova, studenti, starostové, venkované a Vy další, pokud Vás někdy mrzelo, že již nejste studenti, abyste se mohli účastnit našich akcí, pak bychom Vás rádi touto cestou pozvali na mezinárodní setkání s názvem *Studenti pro venkov*, které se uskuteční ve dnech 19. - 22. října 2005 ve Vlašimi a je nejen pro studenty. Setkání je určeno celkem 100 (max. 150) účastníkům z nich cca polovinu budou tvořit mladí lidé a zástupci venkova ze zemí Evropské unie a ČR a druhou polovinu zájemci z řad starostů, obyvatel venkova, managerů mikroregionů a dalších zájemců.

Partnery celé akce jsou finská místní akční skupina Joutsenten Reitti, rakouská Universität für Bodenkultur, Spolek pro obnovu venkova a slovenské občanské sdružení Vidiecký parlament Trenčianskeho kraja.

Projekt je podpořen z EU programu MLÁDEŽ a Programu obnovy venkova ČR.

Velmi tuto akci doporučuji. Bude tam možnost se setkat se zajímavými lidmi, projekty, nápady... Program určitě bude stát za to. Zároveň bych tímto vyzval aktivnější jedince k prezentaci nějakých vlastních projektů, který ve svém venkovském regionu (sami nebo i s kamarády) realizují. Jediným předpokladem je, aby do projektu byli zapojeni mladí lidé (studenti). Pro jakékoliv informace (zejména pokud jde o prezentace konkrétních projektů)

Okénko do knihovny

autor: Marie Svatošová
název: Až k prolítí krve
z obsahu:

úryvek:

Zde stojí rozhodně za povšimnutí, že tohle poutní místo (Sv. Antonínek nad Blatnicí) bylo zvlášť drahé někdejšímu spirituálovi olomouckého semináře, P. Antonínu Šuránkovi. Ten se s otcem Ladislavem osobně znal a jeden druhého si velice vážil. Když jsem otci Šuránkovi při jedné návštěvě řekla, že jsem nedávno poznala otce Ladislava, sklopil zrak, zvažněl a s velikou úctou řekl: „Ovšem, to je světec!“ O pár dní později jsem hlásila Ladislavovi, že jsme se s manželem o dovolené zastavili u P. Šuránka a vyřizuji mu od něho pozdrav. Zvažněl, sklopil zrak a s velkou úctou řekl: „Ovšem, to je světec!“ Dnes už jsou na věčnosti oba.

úryvek:

Když Ladislav přišel tehdy do Třebenic poprvé, byl na faře jen suchý záchod, žádná koupelna, prostě IV. kategorie. Na dvoře byla plně funkční studna s ruční pumpou, u které se denně, velmi brzy ráno, myl do půl těla studenou vodou. „Zanedlouho byl Ladislavovým přičiněním suchý záchod zlikvidován, fungoval splachovací a pro návštěvníky tu byla i umývárna se sprchou. Ladislav se ale dál umýval pod pumpou. Když se po letech do Třebenic zase vrátil, velice litoval, že jeho pumpa ze dvora zmizela,“ vzpomíná pamětnice paní Dorota M. a dodává: „Modlím se, aby Bůh pana faráře odměnil za všechno to dobré, co pro nás udělal. A jeho prosím o přimluvu za naše mladé kněze, kteří někdy od svého povolání utíkají pro těžkosti, které jsou nesrovnatelné s těmi, jež musel v životě překonávat on.“

M. J.

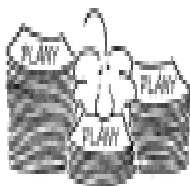
Knihovna se přestěhovala do učebny v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si zde i číst. Krom domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun).

- Pepíček nabídl tetě bonbón. Potom se jí ptal: „Teto, chutnal ti ten bonbón? „Ano, byl dobrý, Pepíčku.“ „No, vidíš a náš Puňta ho vyplivl.“

Farní rada

Zpráva z 14. zasedání Farní rady ze dne 11. 9. 2005

V neděli 11. září se Farní rada po delší odmlce opět sešla, a to v kompletní sestavě. Probírala řadu témat. Hlavní body opět uvádíme v přehledu. Nakonec konstatovala, jak ten čas letí - její funkční období se blíží ke konci... Budou brzy volby farní rady nové. A to je příležitost pro každého farníka!

Program jednání:

- **Informace členů FR**
- **Příhláška „Povídání o bibli“**

Do všech ZŠ v Podmoklech byla rozeslána přihláška pro žáky 1. a 2. ročníků.

- **Příprava k biřmování**

Dosud se přihlásilo několik mladých lidí. Otec František po konzultaci s Otcem biskupem usoudil, že tato příprava má dlouhodobý charakter a nelze ji uspěchat a v tomto smyslu budou všichni informováni.

- **Dětské mše svaté**

Jelikož dětské mše svaté byly zavedeny i v děčínské farnosti, bylo by dobré, kdyby se rodiny s dětmi z obou farností na tyto dětské mše svaté vzájemně zvaly.

- **Zlepšení komunikace mezi oběma farnostmi**

Farní rada se shodla na tom, že by nebylo špatné, kdyby se vždy jeden zástupce z FR mohl zúčastnit zasedání FR sousední farnosti.

- **Program „Křeslo pro hosta“**

Otec František navrhl zavést program „Křeslo pro hosta“, kde by jednou měsíčně byl pozván zajímavý člověk z jiné farnosti nebo z různých oborů lidské činnosti. Úkol nejen pro farní radu – přemýšlet koho pozvat a kdo bude tento program koordinovat.

- **Kartotéka**

- **Konec funkčního období stávající FR**

V listopadu letošního roku končí funkční období současné FR. Je třeba připravit nové volby. Úkol pro FR do příštího setkání – zhodnocení působení současné FR.

Příští setkání farní rady se uskuteční 9. října 2005 v 18:45 (po večerní mši svaté). Do té doby opět čekají na vaše podněty a připomínky členové farní rady! Pište, volejte, mluvte, nabízejte svou pomoc, ...

Jaroslava Škodová

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

Blíží se nové volby - promýšlejte koho navrhnete do nové FR!

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Jiří Málek	Místopředseda
Jaroslava Škodová	Zapisovatelka
Milada Altnerová	Člen
Jindřich Macoun	Člen
Rudolf Sticha	Člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2005	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	16 373 Kč	3 678 Kč	11 000 Kč	Na záplavy v Asii
Únor	6 183 Kč	1 687 Kč	3 400 Kč	Svatopetrský haléř
Březen	5 276 Kč	1 907 Kč	0 Kč	
Duben	7 417 Kč	1 583 Kč	2 820 Kč	Na obrázek P. Marie na Jalůvčí
			2 600 Kč	Na bohoslovce
Květen	8 358 Kč	1 802 Kč	2 330 Kč	Na opravy kostelů
Červen	5 859 Kč	1 319 Kč	2 310 Kč	Na potřeby diecéze
Červenec	5 834 Kč	1 427 Kč	0 Kč	
Srpen	7 496 Kč	1 635 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	62 796 Kč	15 038 Kč	24 460 Kč	

R. S.

- Tatínek říká synovi: „Když budeš pilně hrát na klavír, dám ti každý den desetikorunu.“ „Jenom desetikorunu? Sousedé mi nabídli padesát, když hrát nebudu.“

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2005		
2. října Prostr. Žleb – kaple Andělů Strážných	6. listopadu	4. prosince

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hlavní nádr.	13:08	14:00	Dolní Žleb	14:18	16:00	17:23
Čertova Voda	13:18	14:10	Čertova Voda	14:23	16:05	17:28
Dolní Žleb	13:23	14:15	Děčín hlavní nádr.	14:33	16:15	17:38

Řekněte známým a pojedte s námi!

Credo

... ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ ...

(25. pokračování)

Křesťanský život, to je skutečně neustálý pohyb. Pohyb, který se může všelijak klikatit, ale který má pořád směřovat k Bohu. My nikdy nedosáhneme Boha teď, my ho přece budeme mít pořád před sebou, ale jde o to, abychom byli stále na cestě života. Na cestě, která vede k němu, protože na ní jsme neustále nejvíce ožívání, na ní je náš život plnější.

Člověk se dá podfouknout a dá se někde na cestu zdánlivých hodnot a žije jenom zdánlivě hodnotný a zdánlivě plný život. To je velice mizerné, tohle musíme prokouknout - a proto je nutná konfrontace s Kristem. Když si potom člověk uvědomí, jaká je vlastně hřích mizérie, jak se vlastně zaplétá a trmácí na cestách, které vedou od Boha, pak by mohl propadnout obrovské malomyslnosti, protože můžeme jednoho krásného dne zcela správně zjistit, že větší část našeho života nestojí za nic, že jsem šli do Tramtárie - někam úplně špatně, někam, kde není Bůh.

Kdybychom byli odkázáni jenom na toto zjištění, pak by se z křesťanů muselo rekrutovat nejvíce sebevrahů, protože by to bylo k neunesení, toto živé zjištění, jak jsme na tom špatně. A proto musí křesťan jasně vědět o odpuštění. Protože teprve odpuštění udělá poznání mé hříšnosti plodným. Teprve ten, komu je odpuštěno, sklídí ovoce z toho, že poznal své hříchy, protože odpuštění ho vrátí na cestu k Otci.

Čím tedy pro nás to odpuštění je a jak že se s ním člověk vlastně setkává? Tady je zapotřebí se nejdříve odvolat na celé dějiny spásy, na všechno, o čem svědčí Starý i Nový zákon. Tam totiž můžeme rozpoznat jednu důležitou věc: že totiž Bůh z vlastní aktivity a iniciativy velice trpělivě a dlouho něco dělá pro záchranu člověka. To, co čteme ve Starém zákoně - celý děj od Abraháma až po Ježíše - to je vlastně všechno neustálé hledání člověka, neustálá činnost pro jeho záchranu.

Bůh si vybral Abraháma, dělá z něho národ, tenhle národ si zamiluje a snaží se ho probudit a oživit tak, aby byl živým pro Boha. Aby žil život, který má smysl, který k něčemu vede. Nejdříve je to ukázáno docela jednoduše: jestliže Izrael bude poslouchat Hospodina, bude uveden do země, kterou mu Hospodin připravil. Potom dál, jestliže bude Izrael držet společenství s Hospodinem, bude národem, který si zachová existenci a který ze sebe vydá někoho, kdo bude požehnáním národů. Až je to dovedeno k tomu, že Izrael vydá ze sebe Spasitele. Až do tohoto konce je doveden děj několika tisíciletí a Ježíš tohle hledání člověka, to, že Bůh hledá člověka, docela jasně konkretizuje.

Jednak tím, že sám o sobě oslovuje jednotlivé lidi: „Zachee, sestup dolů, dnes musím večeřet v tvém domě,“ řekne hříšníkovi Zacheovi. A pak řekne několik těch podobností, v nichž zdůrazňuje, jak Bůh nikdy nikým nepohrdá a jak mu žádný jednatel není málo. Člověk je tedy Bohem hledán a s tím, že ho Bůh hledá, se setkává v určitých konkrétních podobách. Jestliže uvěřím v Boha takového, jaký je, jestliže přijmu Krista - pak jsem byl sám nalezen. Tím prvním bodem, který vede k odpuštění, je víra. Spása z víry v Krista. Kristus za nás zemřel, za naše hříchy a jestliže my tuto skutečnost vírou přijmeme, pak se v nás víra začíná uskutečňovat. A jestliže někdo uvěří, pak může být jeho záchrana konkrétně provedena a zpečetěna křtem. Tady bych chtěl upozornit na to, co je v běžném povědomí dost neznámé, že tím prvotním a základním prostředkem odpuštění hříchů je křest. (Tím prazákladním prostředkem je víra, pochopitelně, protože jenom z víry může to přijetí křtu vyrůst, ale pokud jde o lidskou akci, tedy křest). V prvních dobách křesťanských bylo toto jasné. Ti, kteří uvěřili jako dospělí, se dali pokřtít. Proto dobře rozuměli tomu, co říká Pavel v listě Římanům.

Ř 6, 3 - 6

Člověk, který uvěřil a byl pokřtěn, je jakoby ponořen v Krista, tady nejde jen o to, že je mu nějaká čárka smazána, tady jde o něco, co se týká celé mé osobnosti v hloubce. Ten člověk je ponořen podle Pavla „do Kristovy smrti - tím jsme byli spolu s ním pohřbeni.“ Tím prostě to, co je cizí Bohu, definitivně končí a je likvidováno, pohřbeno, už to tu není, je to pryč.

„A jsme povoláni k novému životu.“

To povolání má dva stupně. Tady na zemi musíme žít úplně novým životem, tedy jako ti, kdo jsou v Kristovi, protože jsme povoláni k té vrcholné podobě vzkříšení:

„Protože jsme podobni v jeho smrti, budeme mu podobni i v jeho zmrtvýchvstání.“

To je ten nejvyšší a nejhlubší úkol: máme být podobni vzkříšenému Kristu, tak se má naplnit náš křest, čili ovoce odpuštění. To nejdůležitější a vrcholné není už v tom, že se na nás už Pán Bůh nezlobí, že už mám svědomí čisté, že už já jsem si jist, ale vrcholem toho je, že se mi otevřela cesta ke vzkříšení, k tomu nejnplnějšmu ztotožnění s Kristem a tomu největšímu přiblížení Bohu. Tohle je odpuštění! Ne jenom to, že mám od svých hříchů pokoj, ale že mám otevřenou cestu k věčnosti, ke vzkříšení, k tomu nejhlubšímu, nejdůvěrnějšímu setkání s Bohem.

Já mám pocit, že kdyby tohle člověk dohlédl a chytlo ho to za srdce, že by musel utíkat k tomu, aby se s odpuštěním setkal. Tohle tedy bylo ve křtu. Jestliže člověk byl pokřtěn jako malé dítě (což se dělo tenkrát, jestliže rodina byla věřící a křesťanská) byla ta prvotní vina, dědičný hřích tím odstraněn. Člověk křtem se stává skutečně schopným vzkříšení, ovšem leží tady pak historie života s jeho rozhodováním, a to pak může dopadnout všelijak.

Ale teď se vraťme k odpuštění: člověk je křtem pozvednut do stavu Božího dítěte, má účast na vzkříšení, jenomže i tento člověk upadá nějakým způsobem do hříchu, i tento člověk se tomuto základnímu povolání odcizuje, nežije jako ten, kdo je určen ke vzkříšení, není mu Bůh vždycky a ve všem nejvyšší hodnotou, nežije tak, jak by na jeho místě žil Kristus, čili je člověkem hříšným. A my věříme, že i tomuto člověku je pro Kristovo vykoupení odpuštěno. Znovu opakuji: to prvotní odpuštění je odpuštění těm, kdo uvěřili v Krista, odpuštění zpečetěné křtem. Věříme-li v odpuštění hříchů, věříme, že Bůh je ochoten a schopen naše hříchy zlikvidovat.

Poprvé se s tím člověk setkává ve křtu, pak se s tím setkává v mnoha dalších příležitostech. Tak např.: prosí-li člověk s plnou vírou za odpuštění svých vin a nejsou-li to takové viny, které nás oddělují od Boha a tedy vlastně od církve, pak je nám odpuštěno už skrze tuto naši lítost a zejména pro Boží věrnost a pro Kristovo utrpení. Podobně jestliže si je člověk vědom svých hříchů, jedná dobře, jedná z lásky, pak zase může doufat, že mu bude odpuštěno. Jak říká list Petrův: „Láska přikryje množství hříchů“ (1 Pt 4, 8). Jestliže se člověk v modlitbě obrací s důvěrou ke Kristu a vidí v něm zachránce, i ten má čekat, že je mu odpuštěno. A jestliže se s Kristem setkává v eucharistii, pro toto setkání má doufat v odpuštění.

Ale kromě těchto všech věcí, o kterých jsem mluvil, je tady ještě svátost, tedy jasné odpuštění, které je zejména určeno pro člověka tenkrát, jestliže

se dostane do velké vzdálenosti od Boha, jestliže nějakým způsobem popře své křesťanské rozhodnutí, svou cestu ke vzkříšení. A to je svátost pokání. Tam je člověku skutečně odpuštěno všechno. Jestliže se k této svátosti přiblížím s upřímností, s důvěrou, jestliže ji vykonám jak jsem v tu chvíli nejlépe schopen, vím, že je mi odpuštěno všechno, i když jsem si v té chvíli vzpomněl na polovičku věcí. Jestliže jsem to vykonal tenkrát, jak jsem byl nejlépe schopen. Víím, že je mi odpuštěno všechno, protože svátost pokání stojí na Boží věrnosti, na Kristově utrpení a ne na počtu hříchů, které si řekneme.

Důležité je, aby člověk u všeho, co jsem říkal, věděl, že celé odpuštění je akcí Boží. Jestliže věřím v odpuštění hříchů, pak věřím v Boží věrnost, v to, že mi Bůh chce odpustit. To není jenom moje věc, to není něco, čeho já se zmocňuji svou šikovností, ale je to především Boží dar. Nakonec bych chtěl připomenout slova evangelia, která nám jasně a pro někoho až pohoršujícím způsobem říkají, jak moc Bůh o hříšníky stojí.

Já bych k tomu chtěl jenom na závěr říci: mít na svědomí hříchy je zlé, nehledat Boží odpuštění je horší a je to hrozný nerozum. Ale nevěřit v Boží odpuštění, to je maximální průšvih, to je nejhorší, co se v člověku v této věci může stát, protože nevěřím-li, že mi Bůh odpustí, že mi chce odpustit, že mne dokonce hledá, pak se sotva k němu přiblížím. Pak vlastně nedovolím vykoupení, aby se ve mně uskutečnilo. A to je malér!

Credo podle P. A. Opatrného (pokračování příště)

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S. a dalších informátorů

- ☞ **Pout' v Prostředním Žlebu** - V neděli 2. října bude v kapli v Prostředním Žlebu poutní pobožnost k andělům strážným. Odjezd vlaku ve 13:08, zpátky jede vlak v 16:10 a 17:33.
- ☞ **Uvedení nového faráře** - 2. října 2005 v Děčíně uvede biskup Pavel Posád při mši svaté v 10:00 nového faráře.
- ☞ **Výročí** - 9. října 2005 oslaví 45. narozeniny R. D. Bohuslav Bártek - administrátor Benešova nad Ploučnicí.
- ☞ **Pout' ve Filipově** - Ve čtvrtek 13. října 2005 v 18:00 bude v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově sloužit litoměřický biskup

Sečín - Podmokly

Mons. Pavel Posád poutní bohoslužbu u příležitosti výročí 350 let diecéze. Salesiáni z Rumburka srdečně zvou všechny poutníky.

- ☞ **Promítání filmu** - V pátek 14. října v 19:00 bude na faře promítán film: *Vzpomínka na Jana Pavla II.*
- ☞ **Výročí** - 14. října 2005 oslaví 60. narozeniny R. D. Pavel Jančík - farář v Ústí nad Labem - Střekově.
- ☞ **Víkend pro chlapy ze severu** - 21. - 23. října 2005 v DDKT Litoměřice (více např. v ZzF 06/2005, str. 2-3).
- ☞ **32. diecézní setkání mládeže** - s otcem biskupem Pavlem se koná 22. října 2005. V rámci setkání zavzpomínáme na 20. světové setkání mládeže. v Kolíně nad Rýnem. Místo konání bude upřesněno. Bližší informace na DCM.
- ☞ **Víkend pro ženy, aneb dámská jízda** - 4. - 6. listopadu 2005 v DDKT Litoměřice.
- ☞ **Mše svaté v okolí** - podle informací od vás vznikla tabulka, která je k dispozici ve starších číslech ZzF a na našich webových stránkách.
- ☞ **Další informace** - navštivte stránky: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz ...

Věroměr

Max Kašparů

(7 pokračování)

7. kapitola

Provazochodec

Křesťan je člověk na cestě. Cílem všech cest je Bůh, který k sobě povolává člověka prostřednictvím manželství, kněžství, řehole, nebo svobodného života. Odpovědět na takové volání znamená vydat se na cestu k němu. Ve druhé kapitole našeho Věroměru jsme putovali po atletických drahách. Nyní změníme sportovní disciplínu a vžijeme se do role provazochodce, který se rozhodl vydat se na cestu po laně z vrcholu jedné hory na druhou. Horou, ze které budeš vycházet, je tvoje přítomnost a hora, na jejíž vrchol chceš doputovat, je budoucnost, ke které tě povolává Bůh. Před každou cestou, ať je dlouhá nebo krátká, je nutná příprava a dodržování pravidel. K této cestě, na kterou se vydáváš jako provazochodec, potřebuješ takových pravidel sedm. Pokud je dodržíš, dojdeš k cíli.

- ***První pravidlo: Uvaž pořádně lano na své straně!***

Silné lano, po kterém se vydáš na cestu, musí být nejen napnuté, aby mělo svoji stabilitu, ale také musí být řádně uvázané na obou stranách. Pokud jde o „jištění“ na straně Boží hory, tam si můžeš být jistý. Protože tě Bůh má rád a nechystá na tebe nikdy žádnou past, uvazuje konec lana pev-

ně a bezpečně. Záleží tedy na tobě samotném, jak připevniš konec provazu na své hoře. Uvaž a uvaž, tedy uvazuj a uvažuj. Špatné uvázání, to je nejen tvoje zbrklé rozhodnutí, povrchní zkoumání východiska na tvé hoře, ale také nedůvěra a strach. Pokud nás Bůh povolal, dává nám na cestu i sílu. Je-li ze tvé strany lano přivázáno ledabyle, nemůžeš obviňovat Hospodina, když se ti při tvé cestě lano rozváže... Často se tak stává a Bůh je obviňován z toho, co si zavinil sám člověk. Slyším nářky na adresu Boha zvláště od těch, kteří nedodržovali Desatero a pak vyčítají Bohu, na kterého si jindy než při výčitkách stejně nevzpomenou, že jim ubližuje. Mladá slečna se po několikátýdenní známosti „musí“ vdávat, a když potom, už jako mladá paní, zjistí, koho si „musela“ brát, hořekuje, co jí to Bůh poslal za neštěstí. Manželství se jí nevydařilo. A to i přesto, že měla svatbu v kostele. To mladé děvče se rozhodlo, že se vdá. Ale na samém začátku špatně uvázalo lano, po kterém se mělo vydat. Domnívat se dodatečně, že svatební obřad v kostele bude zárukou požehnaného manželství, je omyl. Bohužel silně zakořeněný. V kostele vhodíš jeden církevní obřádeček a z nebe vypadne hromada požehnání. Není dobré plést si Boha s prodejním automatem.

- ***Druhé pravidlo: Obuj si pořádné boty!***

Na tomto místě doporučuji vrátit se ke třetí kapitole Věroměru a vybrat si takový pár obuvi, který odpovídá nejen tvé velikosti, ale také živé víře.

- ***Třetí pravidlo: Odhod' na své hoře všechno, co by tě po cestě tížilo!***

V životě je to tak, jako by ses narodil s nůši na zádech. Od narození se ti do ní ukládají větší či menší kameny dvojího druhu. První polovinu všech kamenů ti tam naházeli a stále házejí ti, kteří se na tobě provinili svými špatnými skutky. To je jejich hřích vůči tobě. A vysypat takové kameny ze své nůše můžeš, když svým viníkům odpustíš. Druhou polovinu kamenů sis tam naházeli sám svými vlastními hříchy. A ty vysypeš tehdy, když bude odpuštěno tobě. Tady platí slova Otčenáše: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ Chtít odpuštění a neodpustit těm druhým, to prostě nejde. Není dobré vláčet životem balast a harampádí minulosti... Zbav se jich dříve, než uděláš po laně první krok.

- ***Čtvrté pravidlo: Rozpaž ruce, abys dobře držel rovnováhu!***

Někteří provazochodci si s sebou berou na cestu dlouhou tyč, která jim pomáhá udržovat stabilitu. Pro křesťana je na cestě k cíli taková materiální rekvizita zbytečná. Bůh ti dal ruce. Použij jen je. Rozpaž, dlaně otoč dolů a vydej se na cestu. Takový postoj ukazuje nejen tvoji otevřenost, vstřícnost, ale také důvěru k tomu, ke komu jdeš. Jako bys tímto postojem pronášel modlitbu živé víry:

„Pane, moje rovnováha je ve Tvých rukou, protože moje ruce jsou prázdné. Nevzal jsem si nic, co by mělo nahradit moji důvěru v Tebe. Moje

důvěra není vložena do ničeho, co mohu držet ve svých dlaních, ale vkládám své prázdné a otevřené dlaně jen do dlaní Tvých.“

• ***Páté pravidlo: Dělej jen malé kroky!***

Přestože cíl, ke kterému ses vydal, je lákavý, nesnaž se na cestě o duchovní rekordy. Jdi krůček za krůčkem. Snaha po rychlém dosažení cíle je nebezpečná. Žádná duchovní cesta není instantní, snadno hotová. I kdybys kladl při chůzi jen patu jedné nohy před špičku druhé, buď spokojen, protože jdeš stále kupředu. Předpoklad, že je možné po laně dokonce utíkat, vede k pádu. Zde platí doporučení – začni a vytrvej.

• ***Šesté pravidlo: Měj upřené oči na cíl!***

Vzpomeň si na příběh svatého apoštola Petra, jak je zaznamenán v Evangelii sv. Matouše, kapitola 14, verše 28-31. Ježíš tam kráčí po mořské hladině. Petr má přání, aby také on mohl po vodě za Ježíšem. Ježíš tedy zavolá na Petra: „Pojď!“ Petr vystoupí z loďky, vstoupí na vodu a jde. Když ale viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mne!“ Vidíme, že Petr se nezačal topit hned, jak šlápl na vodu, ale po vodě nějakou dobu šel. Topit se začal, když viděl, že je vítr. Pokud hleděl upřeně jen na Ježíše a viděl jen jeho, šel bezpečně. Když místo pohledu na svého Mistra začal sledovat vítr, snad v tu chvíli otočil hlavu doprava nebo doleva, aby se podíval, odkud fouká, začal se topit. Když spustíš oči ze svého cíle a začneš se zajímat o věci podružné, když tě bude více lákat zvědavost „odkud vítr fouká“ než touha po Boží hoře, můžeš dopadnout jako Petr. Musíš počítat také s tím, že tvoje upřímná a poctivá cesta za Kristem vyvolá u Božího nepřítele takovou reakci, že nerozpoutá jen vítr, ale až budeš uprostřed lana, bude se kolem tebe točit uragán a vichřice. Přejde krize. Křesťan se nesmí domnívat, že je krizí ušetřen. Naopak. Krize víry a krize smyslu cesty tu nejsou proto, aby nás trápily, ale proto, abychom z nich vyšli vítězně, abychom netrpěli krizí pro krizi, ale dokázali z ní „vytlouci“ duchovní kapitál potřebný pro budoucnost. V takové „petrovské chvíli“ je potřeba – a je to přímo nutnost – upřít oči k cíli.

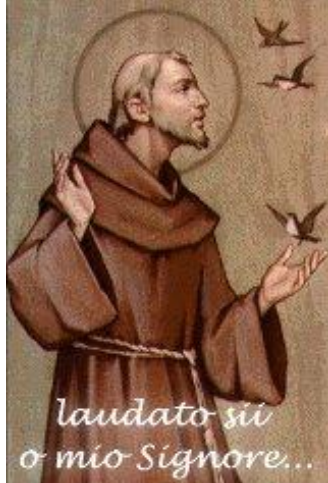
• ***Sedmé pravidlo: Neotáčej se zpátky!***

V Evangelii sv. Lukáše, kapitola 9, verš 62, vybízí Ježíš každého, kdo vzal do ruky pluh, aby se neohlížel zpět. Ohlédnutí se zpět na duchovní cestě bývá spojeno nejen se zastavením, ale také se závratí. Velikost víry je totiž v tom, co máš před sebou. Vzdálenost za tebou ať tě nezajímá.

(pokračování příště)

• Dopis ze školy v přírodě: Milí rodiče! Mám se dobře. Včera jsem se učil s klukama boxovat. Kartáček na zuby, kelímek, pastu a další nepotřebné věci posílám v balíku. Váš syn Jenda.

✧ ŘÍJEN ✧

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
úterý	15:30-16:15	mladší děti	A. Fibichová (Krumpolcová)
středa	16:00-16:45	starší děti	Eva Kuncová
čtvrtek	15:45-16:30	starší děti	Marie Jirásková

R. S.

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 4. 10. Pouť v našem kostele sv. Františka z Assisi
- 18. 10. Svátek svatého Lukáše
- 23. 10. (Den modliteb za misie)
- 28. 10. Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
- 30. 10. **Slavnost posvěcení kostela**

Významné dny

- 1. 10. Mezinárodní den hudby
- 16. 10. Světový den výživy

Výroční dny biskupů

- 3. 10. Mons. Radkovský narození (1939)
- 4. 10. Mons. Radkovský svátek
- Mons. Lobkowicz svátek

- „Dnes mne kvůli tobě ředitel málem vyhodil. Stále propaguješ heslo *Vždy s úsměvem* a měl jsi vidět, jak se rozzuřil, když se rozčiloval nad mou prací a já se mile usmíval.“

Setkávání

- ◆ 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ 1. pátek na faře v Jílovém od 19:00 - setkání farníků
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	06:45	
Úterý		17:00
Středa	06:45	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov *)

*) mše sv. 1., 3. a 5. So; bohoslužba slova 2. a 4. So.

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	17:00	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 10. 2005, před 1. neděli v listopadu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 10 Kč)